

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Kaygusuz Abdal ◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ Tacettin Şimşek ◆ Seyfettin Gelekçi
- ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Halit Yıldırım ◆ Osman Akçay ◆ Memik Kömekçi
- ◆ Mustafa İmir ◆ Mehmet Pektaş ◆ Halil Manuş ◆ Murat Canbolat
- ◆ Fatma Uçarlar ◆ Ali Armut ◆ Hacı Musa Tuncer ◆ Erol Koca
- ◆ Gazi Hüseyin Kılbaş ◆ Salman Kapanoğlu ◆ Tacettin Çetin

92 Sayı 21 Ekim 2025

Şathiye

◆ Kaygusuz Abdal

Kaplu kaplu bagalar
Kanatlanmış uçmağa
Kertenkele dirilmiş
Diler Kırım geçmeğe

Kelebek ok yay almış
Ava şikâra çıkmış
Douzları korkutur
Ayuları kaçmağa

Ergene'nin köprüsi
Susuzlıktan bunalmış
Edirne minâresi
Eğilmiş su içmeğe

Kazana balta koydum
Çervişin deremezem
Çuval çayırdı gezer
Segürdüben kaçmağa

Allah'umun dagında
Üç bin baluk kışlamış
Susuzlıktan bunalmış
Kağrı ister göçmeğe

Leklek koduk doğurmuş
Ovada zurna çalar
Balık kavaka çıkmış
Sögüt dalın biçmeğe

Kelebek buğday ekmiş
Manisa ovasına
Sivrisinek dirilmiş
Irgat olup biçmeğe

Bir sinek bir devenün
Çekmiş budın koparmış
Salunuban seyirdür
Bir yâr ister kaçmağa

Bir aksacuk karunca
Kırk batman tuz yüklenmiş
Gâh yorgalar gâh seyirdür
Şehre gider satmağa

Donuz düğün eylemiş
Ayuya kızın virmiş
Maymun sindı getürmüş
Kaftan gönlek biçmeğe

Deve hamama girmiş
Dana dellâklık ider
Su sığırı nâtır olmuş
Nöbet ister çıkmağa

Kaygusuz'un sözleri
Hindistan'un kozları
Bunca yalan söyledün
Girer misin Uçmag'a

A ş ı k k a r a

Hayâlî kayalî hakka dayalî dergi

Yapımcı: Tayyib Atmaca Yönetmen: Mehmet Pektaş

Set Amiri: Halit Yıldırım Afiş: Yeşilçam Hatırası

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş

Sesleşme: 0535 391 92 50 Dükkân: www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

92. Sayı Ekim 2025 ISSN-0106417 (edergi)

Para

◆ Nurgül Kaynar Yüce

Âdemi kendine kul köle edip
Nefs-i emmâreyi kandıran para
Bir çoban misali beşeri güdüp
Çamura çaylağa bandıran para

Düşman kapısını çaldıran odur
Zengin yüzünü güldüren odur
Yoksulu acından öldüren odur
Onulmaz dertleri onduran para

Para konuşunca adalet susar
Utanan insanlık her gün kan kusar
Katili affeder mazlumu asar
Kadıyı kürsüden indiren para

Kardeşi kardeşe hasım eden o
Dostunu düşmanla hısım eden o
Ölen insanlığı resim eden o
İnsanın başını döndüren para

Girmediğin evde kazan kaynamaz
Aş pişmezse eğer kaşık oynamaz
Sana tapar oldu nice beynamaz
Kalpleri karartıp sindiren para

Beslenirsin fukaranın etinden
Ayrı düşürürsün helâl sütünden
İndirip âlimi ilim atından
Cehlin merkebine bindiren para

Çokluğu zâkiri yoldan azdırır
Yokluğu fakiri candan bezdirir
Muhannete muhtaç edip gezdirir
Nice ocakları söndüren para

Nigâr Hanım Vay/Yirmi Üç-Edebiyat Başkenti

◆ Tacettin Şimşek

Nasıl bir talihti bu Yarabbi? Hanımefendi dokunduğu her şeyi altına çeviriyordu. Bu yönüyle Frigya kralı Midas’a benziyordu. Bu olağanüstülük Midas’a Bağbozumu Tanrısı Diyonizos’un armağanıydı. Nigâr Hanım’ınki ise bütünüyle Allah vergisiydi.

Mardon, Maraş’ın tescilli, bir numaralı dondurma markasıydı. Reklam spotu hazırdı:

“Mardon! Yediniz mi? Afiyet olsun! Yemediniz mi? Pardon!”

Spot, Nigâr Hanım’ın ağzına çok yakışacaktı. “Pağdon”u aksansız olarak bir Fransız gibi ancak o söyleyebilirdi.

Mardon, reklamlarında Nigâr Hanım’ı oynatırsa dünya markası olabilirdi.

CEO Ahırdağlı Ejder Bey hemen harekete geçti. Demir tavında dövülürdü. Nigâr Hanım hazır Nobel Edebiyat Ödülü’nü almışken ve bütün dünyanın gündemindeyken; kâinatın dört köşesindeki sekiz galakside onun ismi yankılanırken... En kısa zamanda Nigâr Hanım’la görüşmeli, onu Mardon’un yüzü, daha doğrusu ağzı olmaya ikna etmeliydi. Nasıl yapacaktı bunu, bilmiyordu? Bilmediği tek şey, şair ve yazar Hökkeş Maraşî’nin tavassutuyla bu işin olacağıydı. Öyleyse Nigâr Hanım’a giden yol, Maraşî’den geçiyordu.

Maraşî ile konuştu. Ondan şahane rika ile yazılmış bir pusula alıp İstanbul’un yolunu tuttu, Nigâr Hanım’a ulaştı. Ağzından girdi, burnundan çıktı; Maraş’ın fahri hemşehriliği vaadiyle ona “evet” dedirtti.

Sonunda istenen oldu. Yazılı, çizili, görüntülü, kuruntulu, kırıntılı, sosyal/asosyal bütün medyarlarda Nigâr Hanım, elinde dondurma külahıyla arziendam etti. Aman Allah’ım! Nigâr Hanım’ın dondurma yalaması bile şiirdi.

Nigâr Hanım’ın reklam yıldızı olmasında önemli rol oynayan Hökkeş Maraşî, Maraş Şehrikebir Belediye Encümeninde azaydı. İyi şairdi. Vezni benanîde yani parmak hesabında üstattı. Faruk Nafiz’i saymazsak hecenin penç şairi onun eline su dökemezdi. Aruzu da denemişti ama hecenin pi-

şekârı olmayı tercih etmişti.

Maraşî’nin Nigâr Hanım’la muarefesi biliniyordu. Selam alıp vermişlikleri, meclislerde şiir okumuşlukları, şiire dair sohbet etmişlikleri vardı. Birkaç ay önce Nigâr Hanım, modaevi bayiliği için Hökkeş Maraşî’ye teklif götürmüştü, ondan “hayır” cevabı alınca kırılmış ve bir sitem dörtlüğü yazmıştı:

*Gönülden âşinayım tarzının hayranıyım şahsen
Kelam yurdunda çok gayyur şiir mülkünde pek mahir*

Fakat menfi cevap gelmiş bugün Hökkeş Maraşî’den

*Sitem hakkımsa bakidir canın sağ olsun ey şair
Şiiri okuyunca gülümsemişti Maraşî. Cevabını hemen o dakikada yazmıştı. İrticali şiirde de, âşık tarzında da ustaydı zaten.*

Sana hayran olmuş bütün kâinat

Bir şair ordusu gezer peşinde

Af dilerim seni üzdüğüm için

Methin de ödülüdür serzenişin de

Maraşî, dörtlüğü özel ulakla Nigâr Hanım’a göndermekle yetinmemiş, konferans vermek ve şiirlerini okumak üzere Nigâr Hanım’ı Maraş’a davet etmişti. Nigâr Hanım davete icabet ederse tek başına muhteşem bir resital verecekti.

Geldi Nigâr Hanım. Konferans ve şiir dinletisinin gerçekleştiği stadyum hınca hınç doldu. Bütün Maraş oradaydı.

Ertesi gün Maraş’ın sokaklarında çağlayan gibi aktı Nigâr Hanım; ardında bütün Maraş. Şehir daha önce görmediği bir dalgalanmayı yaşadı.

Hökküş Maraşî ile Nigâr Hanım barıştılar. Barışmakla kalmadılar, Maraşî’nin teklifi üzerine düzenlenin muhteşem bir törenle Nigâr Hanım’a “Maraş Fahri Hemşehrilik Beratı” ve şehrin altın anahtarı takdim edildi.

Bu kaçınıcı berat, kaçınıcı anahtardı saymamıştı ama hepsinden daha anlamlıydı. Maraş kadim Türk şehriydi ve Nigâr Hanım’ın en sevdiği şehirlerdendi. Şimdi bu şehre mensup olmak tarif edilmez bir mutluluktan onun için.

Nigâr Hanım'ın çok zengin bir altın anahtar koleksiyonu vardı. Evinin bir odasını altın anahtarlar ve hemşehrilik beratlarının özenle dizildiği vitrinler süslüyordu. Başta baba memleketi Budapeşte olmak üzere Bursa, Edirne, İstanbul, Ankara, Paris, Berlin, Atina, Bükreş, Saraybosna, Bakü, Bişkek, Aşkabat, Taşkent, Amsterdam... Şimdi de Maraş.

Anahtarına sahip olduğu bütün şehirler bir zamanlar ya da şimdi başkentti. Ya Maraş? O da bir başkentti aslında. Çok eskilere gidersek mesela Geç Hititler Dönemi'nde başkentti. Daha yakına gelirse Dulkadiroğulları Beyliğinin kalbinin attığı yeri. Aynı zamanda şiirin başkentiydi. Henüz tescillenmemişti ama bu böyleydi.

Halîl-i Maraşiler, Sümbülzâde Vehbiler, Kudduşiler, Gaffar Babalar, Derdiçoklar, Kısakürekzâde Necip Fazıllar, Pakdiller, Karakoçlar, Bayazıtlar, Zarifzâdeler bu mümbit topraklardan beslenmişti.

Maraş'ın sokaklarında üç gün boyunca gezindi Nigâr Hanım; şehrin tarihî ve kültürel zenginliklerine hayran kaldı. Bir şair olarak, Maraş'ın ilham verici atmosferini şiirlerinde işleme ve dünyaya tanıtmaya hayalleri kurdu.

Maraş'ın Dünya Mirası listesine alınması fikrine gönülden katılıyordu. Bunun için uzun ve zorlu bir yolculuğa çıkması gerektiğinin farkındaydı.

Şehrin sadece tarihî zenginliklerini değil, edebî mirasını da öne çıkarmak istiyordu. Genç yaşlı bütün şairlerle sohbet ediyor, şiir meclislerine katılıyor ve edebiyatın şehrin ruhunda nasıl yaşadığını gözlemliyordu.

Nigâr Hanım'ın şimdi asıl bir görevi vardı. Daha önce UNESCO tarafından Edebiyat Şehri olarak tescil edilen *Edinburgh, Melbourne, Norwich, Dublin, Reykjavik, Iowa, Krakov, Dunedin, Granada, Heidelberg, Prag, Bağdat, Barcelona, Cakarta, Tamamama, Montevideo, Nottingham, Óbidos, Tartu, Ulyanovsk, Bucheon, Lillehammer, Manchester, Milano, Utrecht, Seattle, Quebec, Durban, Odessa* gibi şehirlerde düzenlenen şiir etkinliklerinin tamamında ülkemizi temsil etmesi ayrı bir gururdu ama onun asıl meselesi bu değildi.

Onun asıl gayesi dünya çapında meşhur olmanın getirdiği sorumlulukla Maraş'ı edebiyat şehri ilan ettirmekti. Maraş zaten şiirin başkentiydi. Nigâr Hanım'a düşen, bunu dünyaya kabul ettirmek için

elçilik göreviydi. Fahri hemşehrîsi olduğu şehre bir gönül borcu vardı artık.

Kararlıydı. Bütün kapıları çalacaktı: Birleşmiş Milletler, UNESCO, UNICEF, IMF, UEFA, FIFA, Avrupa Birliği, OECD, Avrupa Güvenlik ve İş Birliği Teşkilatı, Avrupa Konseyi, Avrupa Birliği Belediyeler Örgütü, Türk Dünyası Belediyeler Birliği, Anadolu Üniversiteler Birliği, İslam İş Birliği Teşkilatı, Türk Dünyası Mühendisler ve Mimarlar Birliği (TDMMB), Uluslararası Türk Kültürü Teşkilatı (TÜRKSOY), Avrasya İpekyolu Üniversiteler Birliği (ESRUC), Türk Dünyası Yazarlar ve Sanatçılar Vakfı (TÜRKSAV), Kafkasya Üniversiteler Birliği (KÜNİB)...

Önce UNESCO Türkiye Millî Komisyonu'ndaki yetkililer nezdinde girişimlerde bulundu. Gözlemlerini, izlenimlerini etkileyici bir dosya hâline getirip UNESCO'ya sundu. Hattuşa, Safranbolu, Cumalıkızık, Bergama, Efes, Ani gibi Maraş da Dünya Mirası listesine girmeli, anasının ak sütü gibi hak ettiği "Edebiyat Şehri" sıfatına layık görülmeliydi.

Nihayet, Nigâr Hanım'ın yoğun çabaları meyvesini verdi. UNESCO'dan gelen mektup, Maraş'ın Dünya Mirası listesine alındığını, aynı zamanda "Dünya Edebiyat Başkenti" ilan edildiğini bildiriyordu. Nigâr Hanım bu muhteşem haberi sosyal medyadan herkese duyurdu. Ertesi gün televizyonlar bu olayı ana haber bültenlerinde ilk haber olarak geçtiler, gazeteler sekiz sütuna manşet attılar.

Maraş artık şiirin başkentiydi.

Kutlama için Maraş'ın tarihî meydanında büyük bir tören düzenlendi. Nigâr Hanım, sahneye çıktı, altın kaplı mikrofonu eline aldı. Gözleri dolu dolu, "Maraş'ın tarihî ve edebî zenginliğini dünyaya tanıttığım için gurur duyuyorum." dedi. "Bu şehre olan gönül borcumu ödemem gerekiyordu."

Kalabalığa seslendi:

"Ödedim mi?"

Maraş bir ağızdan,

"Ödedin." diye bağırdı.

Devam etti Nigâr Hanım:

"Kelle paçayı ve dondurmaya hak ettim mi?"

"Hak ettin." diye cevapladı Maraş.

Sözlerini,

"Hökkeş Maraşî kardeşim ısmarlarsa bahtiyar

olurum.” diye tamamladı Nigâr Hanım.

Hökkeş Maraşî'nin,

“Kelle paça, üstüne dondurma sana kurban olsun, abla!” dediği duyuldu.

Meydanı dolduran halkın “Yaşa, var ol!” sesleri gök kubbede uzun süre çınladı durdu.

Maraş'ın tarihî ve edebî zenginliği, Nigâr Hanım'ın sayesinde sonsuza dek koruma altına alınmıştı.

Vefa, İstanbul'da şeyhi, bozası, spor kulübü ve lisesiyle meşhur bir semtin adı değildi sadece.

Anlatıcının Özrü

Değerli Okuyucu,

Aziz dostum Tayyib Atmaca'nın, namıdiğer Hökkeş Maraşî'nin önce teklif, telkin ve teşvikiyle, sonra cebriyle; Atmaca'nın sağ kanadı sevgili Mehmet Pektaş'ın da dolmuşa bindirmesi ve dolduruşa getirmesiyle kanıma Nigâr Hanım girdikten sonra ne bir kitap okuyabiliyorum ne iki satır yazı yazabiliyorum. Hakem olarak atandığım üç makale değerlendirmemi bekliyor.

Ağır Edebiyat dergisine söz verdiğim yazıyı yetiştiremedim. Sekiz mizahi hikâyem yarım kaldı. İki kitabın son okuması öylece duruyor. Dört bilgi şölenine bildiri özeti gönderdim, başvuru süresi bitti, ortada bildiri metinleri yok. Beş sınıfın ara sınav kâğıtları neredeyse küflendi. E-postamda yüzlerce mesaj birikti. Motorlu taşıtlar, emlak ve çöp vergilerimi ödeyemedim. Araç bakım ve muayene tarihlerini kaçırdım. Keçilerim ağılda mı, bilmiyorum. En acısı da sehiv secdelerim çoğaldı. (Neredeyse günde on üç kez.)

Benim bir an önce Nigâr Hanım efsanesinden yakamı kurtarmam ve normal hayatıma, bir bakıma fabrika ayarlarıma dönmem lazım.

Affımı diliyorum.

Duanıza muhtaç kardeşiniz

Tahsin Çiçek

Muamma

◆ Seyfettin Gelekçi

İtin biri ite küsmüş
Ne yal bilmiş ne de yalak
Cümlesinden umut kesmiş
Ne kul bilmiş ne de kulak

Gemide bir delik açmış
Fareler hep ordan kaçmış
Gözlerinden yaşlar saçmış
Ne el bilmiş ne de elek

Sıradan bir olay değil
Anlatması kolay değil
Bizimkisi alay değil
Ne kel bilmiş ne de kelek

Haramiden ortak tutmuş
Göbeğinde kız uyutmuş
Piton gibi yemiş yutmuş
Ne mal bilmiş ne de malak

Sahte şeyhler bu zamanda
Atar tutar dört bir yanda
Ne var ise hep Kuran'da
Ne Fil bilmiş ne de Felak

Sözü ara söz içinde
Mana saklı öz içinde
Neler kaldı köz içinde
Ne kül bilmiş ne de külek

Seyfettin'im derde doymuş
Sözlerine nokta koymuş
Ağacı öz kurdu oymuş
Ne dal bilmiş ne de dalak

Manukyan'ın Çocukları

◆ **M. Nihat Malkoç**

...sözde dünya vatandaşı vatansızlara...

...beynelmilel bayraksızlara...

Belli değil nesebiniz
Manukyan'ın çocukları
Gayri millidir hepiniz
Manukyan'ın çocukları

Ay yıldızdan tiksinen siz!
Millilikten yüksünen siz!
Tokat yedikçe sinen siz!
Manukyan'ın çocukları

Bilmezsin imanı, dini!
Kullandırırısın kendini!
Kible eylemişsin kini!
Manukyan'ın çocukları

Alınlarınız ak değil
Kalbiniz kara, pak değil
Ahlâkınız ahlâk değil
Manukyan'ın çocukları

Bal yapmayan arısınız
Eksik etek, karısınız
İçi boş bir borusunuz
Manukyan'ın çocukları

Bayrakta kanınız yoktur
Olaysız ânınız yoktur
Tutarlı yanınız yoktur
Manukyan'ın çocukları

İkiyüzlü şebeksiz
Hem maymun hem köpeksiz
Aşağılıkta teksiniz
Manukyan'ın çocukları

Akacak arkınız yoktur
Dönecek çarkınız yoktur
Zalimden farkınız yoktur
Manukyan'ın çocukları

Tarih bilmez, yaşar dünsüz
Kimi ünlü, kimi ünsüz
Kılavuzsuz hem de yönsüz
Manukyan'ın çocukları

Hakk'ı görmez mi gözünüz?
Hiç kızarmaz mı yüzünüz?
Muteber değil sözünüz
Manukyan'ın çocukları

Yüreklerin pasısınız
Mazlumların yasısınız
Şöhret müptelasısınız
Manukyan'ın çocukları

Alından akmaz teriniz
Sönmüş gözdeki feriniz
Çukurdur sizin yeriniz
Manukyan'ın çocukları

Sizde gördük her illeti
Mantıksızlık ve cinneti...
Sevmediniz bu milleti
Manukyan'ın çocukları

Alçaksınız, cücesiniz!
Kapkaranlık gecesiniz!
Bilinmez ki nicesiniz!
Manukyan'ın çocukları

Gittiğiniz yol değildir
Sağ değildir, sol değildir
Tuttuğunuz el değildir
Manukyan'ın çocukları

Temelsiz bir binasınız
Ermeni'den yanasınız
Siz veled-i zinasınız
Manukyan'ın çocukları

Bitmek bilmez gümanınız
Boşa geçer zamanınız
Yoktur gram imanınız
Manukyan'ın çocukları

Babacığınız Aram'dır
Yediğiniz hep haramdır
Hıyanet sizde meramdır
Manukyan'ın çocukları

Mantık çıktığında raydan...
Dolaşırsın meydan meydan
Akıl hocanızdır şeytan!
Manukyan'ın çocukları

Bak Şu Muskanın Yaptığına /altı-Buyurun Ruhlar Âlemine

◆ Halit Yıldırım

Murat ve Sibel'i Âdem Efendi'nin odasında ilk karşılaşlayan şey, kesif bir buhur kokusu ve kırmızı, mor, yeşil ışıklar olmuştı. İçerisi gerçekten farklı bir âlem gibiydi ve görüntüsü de kokusu da ürkütücüydü. İşin garibi, içeride meditasyon seanslarındaki gibi acayip bir müzik çok kısık bir biçimde çalıyordu.

Bu âleme ilk adımı atan Sibel ve Murat ister istemez korkuyla karışık bir heyecan içinde birbirlerinin ellerini sıkıca tuttular. Bu esnada Âdem Efendi'nin gerçekten gıcık bir tondaki sesi ortamın sükûnetini bozdu:

"Sibel Hanım ve Murat Bey, buyurun lütfen!"

Sibel ve Murat, Âdem'in masasının dibindeki sandalyelere ilişirken Sibel, Murat'ı dirseği ile dürterek onun duyacağı bir şekilde;

"Adam bizi ismimizle çağırdı. Bak annem demişti, 'her bir şeyi sen sormadan biliyor' diye."

Murat'ın o an sanki nevre dönmüştü. "Ne demek her şeyi biliyor?" diye içinde kopan öfke fırtınası eğer olduğu gibi dışarıya taşsa değil Sibel'i, Âdem Efendi'yi de bu binayı da yerle bir ederdi. Murat öfkesini içine hapsedse de ondan mütevellit kelimeleri hiç de eğip bükmeden gök gürültüsüne benzer bir ses tonuyla izhar etti.

"Adımızı sen verdin ya be kadın!"

Sibel bu şiddet dolu üslup karşısında kıpkırmızı olmuştı. Murat'ın baldırına ufak bir çimdik, Âdem Efendi'ye de zoraki bir gülümseme attı.

Âdem Efendi de Murat'ı pek sevmemişti. Hâlâ içindeki ses kalk şuna ağız burun dal diyordu ama o şimdilik bu durumu Murat'ın borç hanesine fatura etmeyi daha uygun bulmuştu. Yıllardır bu işi yapan Âdem Efendi, Murat gibi çok adamı muma çevirmişti. Bu yüzden sabrını son dakikasına kadar kullanmaya kararlıydı. Tabii bunda Sibel'in kendisine olan hayranlığını sezinlemiş olmasının da etkisi yok değildi. İçinde doğan öfkeyi Sibel'in derya gibi gözlerine daldırarak şimdilik soğutmuştu. "Ne gözler be" dedi içinden ve ekledi "bir ömre bedel!"

Bu baygın baygın bakışmaların etkisinden Murat'ın asık yüzünü görmesiyle derhal kurtulup sanki onu hiç duymamış gibi konuşmaya başladı.

"Murat Bey azizim, Sibel Hanımcığım hoş geldiniz. Sizin sorunuz bir muska meselesi değil mi?"

Sibel artık Âdem Efendi'nin her hâinden bir keramet zuhur ettiğine olan inancı ile hayran hayran sordu.

"Nerden biliyorsunuz?"

"Aman Allah'ım şiir gibi konuşuyor." dedi yine içinden Âdem Efendi. Kendisine bu kadar inanmış, hayranlığını her hâli ile dışa vuran bu hoş hatuna karşı

gayet kibar, nazik ve şefkat dolu bir üslup ile cevap verdi.

"Biz biliriz Sibel Hanımcığım. Muska çantanızda değil mi? Verin onu da bir bakalım neyin nesiymiş."

Sibel'in kalbinin çarpıntısı neredeyse dışarıdan duyulacak gibiydi. O esnada hiçbir şeye inanmayan kocasına daha sıkı bir dirsek atarak dişlerini sıkmış olduğu bir hâlde,

"Muskanın çantada olduğunu da bildi, bak." dedi.

Yediği dirseğin etkisiyle nefesi kesilen Murat kıpkırmızı olmuştı. Sanki dirsek darbesi değil bu odadaki her şey onun boğazına sarılmış gibiydi. Derin bir ah çekip iki büklüm bir hâlde iken,

"Hasbünallah... Ne yapıyorsun ya?" diyebildi.

Aslında Murat da duydukları karşısında şaşkınlı ama hâlâ inanmamakta direniyordu. 'Bu işte bir dümen var ama acaba nasıl bir dümen diye?' düşünüyordu.

Âdem Efendi de bu manzaradan gayet memnun bir şekilde Sibel'in kendisine uzattığı muskayı alırken diğer salvosunu savurdu:

"Sibel Hanımcığım sizin annenizin adı Râziye, Murat Bey'inki ise Kâmile idi değil mi?"

Sibel artık nakavt olmuş bir hâldeydi.

"Aaa, onu da bildiniz?"

Âdem ise avını pençesine düşürmüş bir kedi gibi oyundan oyuna geçmenin hazzı ile bu sözü onayladı.

"Biz biliriz."

Murat'ın iç sesi çılgın gibi bağırıyordu o an "Nasıl ya!" Ama içindeki bir başka ses de "Hadi oradan!" diye araya girdi. Gördüğü manzara karşısında erkeklik gururu tahrir olan Murat'ı bu ikinci ses kendine getirmiş ve ona birkaç kelime fısıldamıştı. Bu kelimeler hem içine düştüğü bu komik durumdan onu kurtarmaya yetecekti hem de eşini bu hipnozdan uyandıracaktı. Hiç beklemeden hamlesini yaptı:

"Sibel! Kimlik bilgilerini adamın sitesine sen girdin ya?"

Âdem ise yarattığı bu manyetik alanı delmeye çalışan yabancı bir gök cismi gibi iki de bir araya giren Murat'a dik dik bakıp,

"Biz biliriz azizim. Siteye yazmasa da biliriz." dedi.

İşi fazla uzatmamak adına her ikisinin de anne isimlerini bir kâğıda yazdı. Her ismin altına bir rakam yazarak onları topladı ve 12'ye böldü. Kalan sayıya göre burçlarını buldu.

Âdem bu hesap bitince kafasını masadan kaldırıp Sibel'e bakarak gayet nazik bir şekilde anlatmaya başladı:

"Sibel Hanım ebcet hesabına göre sizin burcunuz ikizler, eşinizin ki kova'dır. İkinizin de tabiatı hava-

dır. O yüzden sürekli birbirinize karşı havalanıyor, üstünlük sağlamaya çalışıyorsunuz ama nafile.”

Sibel ve Murat söylenenlerden hiçbir şey anlamamışlardı. Birbirlerine bakıp dudak büktüler. Bu arada Âdem, önündeki tasın kapağını açtı, bir şeyler okuyup içine üfledi. Gözlerini kapattı. Çok abartılı bir şekilde esnemeye başladı. O anda önce yüzü kasıldı, sonra ellerini birbirine kenetleyip parmaklarını çatır çatır kütletti. Onu seyredirken Murat ve Sibel korkudan birbirlerine sarıldılar.

Âdem bir müddet okuma, üfleme, kasılma ve genleşmeden sonra elindeki kalemi tasın kenarına üç kere tıklatıp yüksek sesle;

“İnler, cinler, hinler toplanın! Abdül neredesin lan?” diye bağırdı.

Bu esnada Murat ve Sibel ani bir hareketle oturdular. Kanepede geriye doğru yaslandılar. Bu Abdül de nereden çıkmıştı şimdi? İster misin Alâeddin’in sihirli lambasındaki gibi önlerindeki tasta bir dudağı yerde bir dudağı gökte, kulağında sallanan küpesiyle siyahi dev bir cin çıkıversin. Murat bunları düşünürken Sibel de korkudan ne yapacağını şaşırılmış bir durumdaydı.

Âdem Efendi ise önündeki tasa eğilerek anlaşılma-yan bir dilde bir şeyler söyledi. Sonunda gözlerini Sibel’e dikerek,

“Muskayı karyolanın altında bulmuştunuz değil mi? Hatta anneniz bulmuştu öyle değil mi?”

Sibel kekeleyerek;

“E, evet. Na... na... nasıl bildiniz?”

“Sibel Hanımcığım evvelallah biz her şeyi biliriz. Bize söylüyorlar bak. Deminden beri tasın içindekilerle geyik muhabbeti yapmıyoruz. Bunları konuşuyoruz.”

Tabii Âdem bu sözleri söylerken ‘kızım sana diyorum, gelinim sen anla’ modundaydı ve gözleri de Murat’ın feri sönmüş gözlerine dikiliydi.

Sibel tekrar kekeleyerek sordu.

“Ço, çok mu kötü?”

“Evet, çok kötü... Ayrılmanız için yapılmış. Hatta çocuğunuzun olmasını bile engellemişler. Vay imansızlar vay!”

Sibel bu son cümle ile tuz buz olmuştu. Demek aylardır anne olamaması da bunların yüzündendi. Oysa ne kadar çok istiyordu anne olabilmeyi. Sırf bu yüzden içinde biriken öfke ve nefret yeryüzüne bir çıkabilse resmen katliam yapacak potansiyele sahip idi. Ama bu öfkeyi de bastıran bir duygusu daha vardı ki o da korkusu. Kocasının koltuğuna biraz daha sokuldu ve kekeleyerek tekrar sordu:

“Kim yapmış?”

Âdem Efendi bu soru karşısında birden ciddileşti ve sert bir üslupla,

“Söyleyemem. Benden isim istemeyin lütfen!”

Murat şaşkın şaşkın dinliyordu sadece. Karşısındaki

adam tıpkı Şeytan Rıdvan gibi çalım üstüne çalım atıyor, Murat’a adeta tur bindiriyordu. Ne ara bu muska meselesi çocuk meselesine gelmişti anlayamamıştı. Karşısında şeytana külahını ters giydirecek bir adam vardı. Bu adam bu konularda anasının gözüydü ve Murat’ın bu herifle aşık atacak hâli de yok gibi görünüyordu. Ama bu herife karşı teslim bayrağını çekmek onun ağına gidiyordu. İçindeki inatçı ses “Yenilme, pes etme, kanının son damlasına kadar mücadele et, son kurşunu atana dek vuruş bu sahtekârla!” diye ha bire telkin veriyordu. Hâlbuki duydukları karşısında kanı çekilmiş, süngüsü düşmüştü. Kaç kelime kurşunu kalmış bilmiyordu. Adeta içindeki lügati iflas etmiş gibiydi. Sibel ise öfke ve nefret bombardımanı altında tamamen mantığını, şuurunu, aklını, izanını kaybetmiş durumdaydı.

Âdem Efendi mi dediniz? O da Stefan Zweig’in Satranç öyküsündeki satranç şampiyonu Mikro Czento- vic gibi karşısındaki acemileri tek hamlede mat etmenin haklı gururunu yaşıyordu.

Sibel ve Murat tekrar geri yaslanıp birbirlerine korku dolu gözlerle bakiştılar. Sibel bir kedi misali âdeta mırıldanır gibi,

“Hoca’m hiç olmazsa tarif etseniz...” dedi.

Âdem, hasımlarını tırtırmış bir aslan edası ile Murat’a sert bir nazar attıktan sonra kükredi:

“Hoca camide olur. Ben medyumum, ne hocası? Hem ne olacak tarif edince? Aha tarif ediyorum. Esmerce, hafif toplu 40-45 yaşlarında bir kadın... Suya okutturmuş, bu suyu içtiğiniz damacanaya dökmüş. Yatak odasının eşiğine de domuz yağı sürmüş. Bulduğunuz o muskayı da karyolanın altına atmış.”

O esnada Sibel ani bir hareketle Murat’a dönüp parmağını sallayarak:

“Ben sana demedim mi eltim diye? Bak gördün mü adam ne diyor?” diye bağırdı.

Murat da bir anda Âdem Efendi’yi unutup Sibel’e çıkıştı:

“Ya senin annen olamaz mı? O da esmer ve topluca.”

Sibel değişik bir yüz ifadesi ile:

“O bir kere 38 yaşında.” diye cevap verdi.

Murat o an duraksadı ve hafif bir sesle konuşmaya başladı.

“Sibel!”

Sibel de aynı şekilde sesini kısarak cevap verdi.

“Efendim...”

Murat gayet alaycı bir yüz ifadesi ile devam etti.

“Sen şimdi 25 yaşındaysan annen de 38 yaşındaysa annen seni kaç yaşındayken doğurmuş oluyor?”

“Annem beni 20 yaşında iken doğurmuş. Ne oldu da?”

“Peki, bu nasıl oluyor kızım? Senin hesaba göre annen seni 13 yaşındayken doğurmuş olması gerekiyor.”

Sibel tekrar hırçınlaşarak cevap verdi:

“Yahu sana ne annemin yaşından? Hem kadınların

yaşı sorulmaz.”

“Annen bu durumda 45 yaşında olmuyor mu?”

“Adam da 40 yaşlarında dedi zaten. O zaman an-nem olamaz değil mi?”

“40-45 yaşlarında dedi.”

“O zaman soralım 40 mı 45 mi diye.”

Sibel iyice safa bağlamıştı:

“Hoca'm 40 mı 45 mi?”

Âdem ise işin keyfini çıkarmak istiyordu. Hiç bo-zuntuya vermeden,

“Ne 40 mı 45 mi?”

Bu kez Murat araya girdi:

“Kadının yaşı Hoca'm. 40 mı, 45 mi?”

Âdem Efendi ise onların hâline bakıp için için gülü-yordu. Zira karşısındaki bu okumuş yazmış adamlar bir anda tuz buz olmuşlar, mantıklarını yitirmişler ve birbirlerine düşmüşlerdi. Artık onları elinin içinde oynatabilirdi. Ancak bu tatsız münakaşada eşler ara-sında hakemlik yapmak da maalesef ona düşmüştü. Bunu yapmasa inandırıcılığı zarar görebilirdi. Hemen devreye girdi:

“Lütfen bakın sizler üniversite tahsili yapmış aydın insanlarsınız. Sizin dışınızda cereyan eden hadiseler için birbirinizi kırmanız mantıklı mı? Lütfen, sizi ak-liselime davet ediyorum. Kendinize gelin. Yoksa sean-sa son vermek zorunda kalacağım. Bizim amacımız sizi birbirinize düşürmek değil, aranızdaki sevgi ve muhabbet bağını daha da güçlendirmektir.”

“Vay be ne adammış bu Âdem Efendi!” dedi içinden Murat. “Önce fitili ateşledi şimdi de söndürmek için yalandan su taşıyor.”

Bu esnada hâlâ öfkesine mağlup olan Sibel'in aklı, bu işi kimin yaptığında takılı kalmıştı. Âdem Efen-di'ye dönerek sordu:

“Hoca'm bir baksanız 40 mı, 45 mi?”

“Ne 40 mı, 45 mi?”

“Kadının yaşı?”

“T.C. kimlik numarasını da sorayım mı?”

“Ama Hoca'm...”

“Aması maması yok, ben gördüğüm kadarıyla tah-min ediyorum Sibel Hanımcığım. Tam olarak ne bile-yim 40 mı, 45 mi?”

İşte tam da bu söz Murat'a göre idi. Böyle bir fırsat kaçırmazdı. Pusuya yatmış bir çita gibi hemen atıldı.

“Yahu adam burnunun ucunu göremiyor. Nereden görecek kadının yaşını?”

Böyle bir hamleyi beklemeyen Âdem'in yüzü bir anda sarardı bozardı. İçinden Murat'ın yakasından tutup bir kafa patlatmak ve en yakası açılmadık cin-sinden küfürler etmek geldi ama kendisini toparla-ması çok sürmedi. Ciddi ve asabi bir ses tonuyla bu hamleyi de karşıladı.

“Rica ederim azizim, gözlerimle dalga geçmeyin. Hem siz bu işten kurtulmak istiyor musunuz? Yoksa kedi köpek gibi birbirinizi yiyip evinizi ocağınız da-

ğıtmak mı istiyorsunuz? Veya hasmınızı bulunca her şeyin biteceğini mi sanıyorsunuz?”

Murat ve Sibel şaşkın şaşkın adama bakarak bir ağızdan;

“İyi de bizim evliliğimizde hiç kavgalı bir günümüz olmadı ki?”

İşte bu son sözler Âdem için hücum borusu gibi bir şeydi. O da bu cevap karşısında gök gürler gibi bir ses tonuyla kahkahayı bastı ve alaylı bir üslupla şu keli-meler döküldü dudaklarından.

“Yaaa... Demek hiç kavganız yok. Deminden beri benim karşımda, kedi köpek gibi dalaştığınızı nasıl yorumlayalım? Cilveleşiyor muydunuz yoksa? Azizim hem sizi ben mi çağırdım buraya? Ne halt etmeye gel-diniz? Medyum Bey biz çok iyi anlaşıyoruz, bizi bir-birimizden ayır mı diyecektiniz? Ben buradan bakın-ca sizin içinizi okuyorum be... Birbirinize kılıç gibi bilenmişsiniz. Patlamaya hazır yanardağ gibisiniz. Bugün, yarın patlarsınız. İlla mahalleli seyre çıkıp karakolluk olduktan sonra mı çare arayacaksınız? Ne demişler? Erken müdahale can kurtarır. Doktor bile erken teşhis, erken tedavi demiyor mu?”

Âdem Efendi'nin bu son hamlesi Murat ve Sibel'i tuş etmeye yetmişti. Cevabı yine Murat verdi:

“Evet, öyle diyor?”

“A be azizim, a be cahil adam! Biz burada tiyatro mu yapıyoruz? Biz de tedavi yapıyoruz. Burası ruhi hasta-lıklar şifahanesi, ben de hekimim. Anladınız mı? Ben bu ilmi ta Mısır'da öğrendim. Bunun adı ilm-i havas ve nücûm'dur.”

Sibel çaresiz bir ifadeyle,

“Ne yapacağız? Âdem Bey bize bir çare!”

Âdem iyice sinirlenmişti. Hemen ayağa kalktı. Bu son sözleri hiç duymamış gibi onlara kapıyı gösterip,

“Lütfen şimdi çıkın gidin buradan. Bakın dışarıda sıra bekleyen birçok hastam var. Sizinle uğraşamam. Gidin aklınız başınıza gelince gelirsiniz.” dedi.

İkisi de odadan sessiz ve mahcup bir şekilde çıktılar. Murat tam eşikten dışarı adımını atarken aniden Âdem'e dönerek,

“Borcumuz?” diye sordu.

Âdem de o esnada bekleme salonuna çıkmıştı. Mu-rat'ın bu teklifi karşısında elindeki bastonu hırsla yere vurarak bağırırdı:

“Azizim, sen beni üçkâğıtçı, paragöz birisi mi, san-dın? Biz Allah rızası için bir amme hizmeti yapıyoruz burada. Reçete yazmadan, tedavi etmeden para öde-nir mi? Çık dışarı defol buradan, akılsız adam!”

Murat ve Sibel kapıdan kaçarcasına çıkarken salon-da bekleyenler birbirlerine “Ne mübarek adam, para bile almıyor gördün mü?” diye fısıldaşıyorlardı.

Salıncak

◆ Osman Akçay

Bir paradoks değil bu,
Hem bağılım hem özgürüm.
Yerçekimi çekerken beni,
Ruhum kanatlanır uçar.
Yaşamın ritmini duyarım,
Bazen yavaşlar bazen hızlanırım.

Akışa bırakmak lazım kendini,
Her iniş ve çıkış yeni bir bakış açısı,
Yaşamın tüm iniş ve çıkışları gibi...

Zincirler toplumun beklentileri, kuralları mı?
Yoksa kendi korkularım, sınırlarım mı?
Düşünürüm bunları.
Belki de özgürlük,
Zincirleri kabullenmekte saklıdır.

Salıncak, zamanın sarkacıdır.
Gökyüzü bir tuval,
Bulutlar hayallerimin resmi,
Ruhumun fırçasıyla çizdiği...

Yere sağlam basarken gökyüzünde dolaşmak,
Köklerine bağlı kalıp çağın ötesine ulaşmak...

Devr-i Zaman

◆ Memik Kömekçi

Aslan yatağına çakal tünerse
Kilit tutmaz kapı çalan çok olur
Pınarın gözündey suyla çimerse
Belinde sopayı kıran çok olur

Kurt kocar eşeğe akıl danışır
Sırtlanlar birleşir gece çalışır
Ormanın düzeni hepten karışır
Tavşanı yokuşta yoran çok olur

Tilkiler çakala takar kafayı
Defteri kapatır yırtar sayfayı
Meydana çağırır bütün tayfayı
Sebebi ahvali soran çok olur

Her gece meyhane şarkısı çalar
Çengiler içerde uykuya dalar
Meleşir koyunlar kapıyı yalar
Bir kadeh şarapta boran çok olur

Şiş göbek hancılar satar yükünü
Tüttürür burnunda çeker tütünü
Bir pembe rüya ki görür yekûnu
O ince belleri saran çok olur

Tutuşur ormanın dibinde kuyu
Döndürür yamacı değirmen suyu
Dökersen kuyrukta bitmemiş tüyü
Senin de zulada paran çok olur

Cin toplar ayılar kaşınır burun
Yapılan işleri hayıra yorun
İsterse en yaşlı kirpiye sorun
Ardında yiğidi karan çok olur

Domuzlar peş peşe girerler yurda
Hatırı boşuna sormazlar kurda
Köşkeroglu bayrak açarsa surda
Denizi ortadan yaran çok olur

Gazze'nin Çocukları

◆ Mustafa İmir

Filistinli ana-babadan olmak
İsrail'e zulüm hakkı tanıyor
Suçları hayata Gazze'de doğmak
Körpe bedenleri kana banıyor

Kısacık ömründe acılar saklı
Seçemez bile kim haksız kim haklı
Olanı biteni almıyor aklı
Bombayla ölümü oyun sanıyor

Filistin dört nesil huzur bulmadı
Çocukların hayat hakkı olmadı
Batıda insani vicdan kalmadı
İsrail insanda sabır sınıyor

Kansız bir gün bile geçmez aradan
Uçakla havadan tankla karadan
İsrail vahşice vurur sıradan
İslam ülkeleri ancak kınıyor

İsrail vahşeti tam Orta Çağlık
Yöneticilerde insani sığlık
Boğulur Gazze'den yükselen çığlık
İnsanlığa bir bak kim inanıyor

Aylardır dört yandan ölüm yağıyor
Bir hastaneye on binler sığıyor
Batı İsrail'e destek yığıyor
Büyük güçlere bak kimler tınıyor

Asırlık sorunda çözüme yol yok
Araya girecek güçlü bir kol yok
Gazze çocuğuna tutacak dal yok
Canlı gömülüyor canlı yanıyor

Bana önyargıyla hüküm söyleme
Arap nefretini açık eyleme
Gazzeli çocuktan bana ne deme
Basiret bağlanmış vicdan kanıyor

'Çocuk çocuktur!' hak bir atasözü
Çocuklar da görsün baharı güzü
İsrail'in kara tarihte yüzü
Gazzeli çocuğu İmir anıyor

Köyden İndim Şehire Yeniden

◆ Mehmet Pektaş

Saffet ve Gayret önde kara sabanı çekiyor, Himmet ve Hayret de arkada pulluğun başında toprağı sürmeye çalışıyordu. Tarlalarında buldukları defineni kaybettikleri yetmez gibi zenginlik havasına erken kapılıp ellerindeki öküzlerden de olmuşlardı.

Ufak bedeniyle ayakta durmakta zorlanan Gayret:

“Dayanamıyom, dayanamıyom!” diye inlemeye başladı.

Himmet kardeşine moral vermek için,

“Dayan oğlum az galdı. Birazdan bitecek.” dedi.

Gayret umutsuzdu:

“Çok bitecek! Bu tarla bitmez. Ben burda öleceğim.”

Saffet:

“Himmet ağa, yorgunluktan öldüm. Bir mola verelim.”

Himmet, sesini yükseltti:

“Ailenin yüz karası... Öküzleri sattıralım diyen sen değil miydin? Bu tarla bitmeden duranı vururum.”

Bu sırada uzaktan Güssün’ün sesi duyuldu:

“Hayret, Hayret... Nirdesiniz Hayret!”

Tüm kardeşler sesin geldiği tarafa bakıyordu. Güssün, tarlaya gelinceye kadar soluk soluğa kalmıştı.

Hayret, kaşlarını kaldırdı:

“Bu hâlin ne kız! Ardından kovalayan mı var?”

Güssüm, nefes nefese konuştu:

“Gayfeye bir adam geldi. Sizi soruyor, çok möhimmiş.”

Himmet:

“Bu gader möhim ne ola ki? Siz devam edin, ben bir bakıp geleyim hele.” diyecek oldu.

Hayret hemen atladı:

“Ben seni yalnız bırakmayayım Himmet ağabey.”

İşten kaytarmak için fırsat kollayan Saffet ve Gayret de koştu geldi:

“Biz de seni yalnız bırakmayalım dedik.”

Dört kardeş köy kahvesine geldiklerinde kendilerini soran adamı hemen tanımışlardı:

Saffet şaşkın,

“Anaa, Ali Rıza’nın tezgâhtarı...” dedi.

Hayret dişlerini sıkarak:

“Ta kendisi...” dedi.

Hemen adamın yanına koştular.

Saffet:

“Ah canım benim gel seni bir öpeyim.” diyerek adamı öptü.

Himmetin şaplağını yiyince bir iki adım geri gitti:

“Ne vuruyon ağabey?” diyebildi.

Himmet:

“Oğlum bu adam Ali Rıza’nın adamı. Ali Rıza da bizim can düşmanımız değil mi? Onun yüzünden bir çuval altından olmadıh mı? O, altınların peşine düşmeseydi, binanın çatısından aşağı bubamızdan galan bir çuval altın dökülmezdi.”

Gayret:

“He heh he heh! İnsanlar nasıl da kapıştıydı bizim altınlarımızı.”

Hayret, adamın yakasına yapıştı:

“Nerde lan Ali Rıza denen sahtekâr!”

Tezgâhtar yakasını kurtardıktan sonra,

“Yahu durun hele, anlatacaklarımı dinleyin. Ben Ali Rıza’nın adamı falan değilim. O, benim de can düşmanım.”

“Durun hele durun! Ağnatsın bağalım ne ağnadacasa.” dedi Himmet.

Tezgâhtar, bakışlarını etraflarını saran köylülerin üzerinde gezdirdi.

“Baş başa konuşsak daha iyi olacak.” dedi.

Bunun üzerine Himmet’in evine doğru yol aldılar. Dört kardeş yol boyunca adamın kötü bir niyetle gelmediğine ikna olmuştu.

Himmet’in evine vardıklarında Saffet’in karısı Emine, Hayret’in karısı Güssün de oradaydı. Tezgâhtar anlatmaya başladı:

“Beni iyi dinleyin. Hani Ali Rıza altınları sizin gömdüğünüz yerden almıştı ya...”

Gayret hemen atladı:

“He iki kavak ağacının arasındaki takkeli binanın oraya gömmüştük altınlarımızı.”

“Sonra da altınları gömdüğümüz yere panayır kurulmuştu.” dedi Saffet.

Hayret:

“Altınları almaya gittiğimizde Ali Rıza denen sahtekârın bizden önce davrandığını gördük. Panayırın içinde kedi fare gibi birbirimizi kovaladık durduk.”

Himmet:

“Ali Rıza sonra bir kamyonun kasasına atlayıp kaçtı?”

Saffet:

“Kaçtı amma biz de peşini bırakmadık. Himmet ağabeyim Ali Rıza’dan çuvalı aldı.”

Hayret, Himmet’e döndü:

“Himmet ağabey sen Ali Rıza’dan çuvalı aldıktan sonra bizden niye kaçtın?”

Gayret:

“Altınlara tek başına sahip olacadin değil mi?”

Hayret:

“Kardeş kardeşe bunu yapar mı?”

Himmet:

“Oğlum oğlum! Ben kaçmadım. Altınları güvenli bir yere götürüp orada sizi bekleyecektim. Asansörle binanın depesine çıkıp orada iyi bir yer ararkene... Hem siz beni neden govaladınız? İnsan ağabeyisine güvenmez mi? Bir çuval altın getti.”

Tezgâhtar, araya girdi:

“Yahu bırakın şimdi tartışmayı siz benim anlatacağımı dinleyin. Altınlarınız bir yere gitmedi.”

Hepsi bir ağızdan “Nee!” diye karşılık verdiler.

“Kamyoncu, Ali Rıza’nın adamıydı. Ali Rıza altınları derine gömüştünüzdür diye oraya kamyon ve kepçeyle gelmişti. Kamyonda altın çuvalını değiştirdi. Sizin aldığınız çuvaldaki altınlar sahteydi.” diye devam etti adam.

Hayret:

“Yani binanın depesinden dökülen, insanların da kapıştığı altınlar sahte miydi?”

Tezgâhtar kafasını salladı.

Himmet:

“E bizim altınlar nerede o zaman?”

Tezgâhtar:

“Ali Rıza Bey, sizin altınları alıp İstanbul’a iş kurdu. Adını sanını da değiştirdi. Arda koydu adını.”

Hayret:

“İyi de sen neden anlatıyon bunları?”

Tezgâhtar:

“Ali Rıza Bey bana da kazık attı. Kaç aylık maaşımı vermedi. Sigortamı da yatırmamış. Maaşımı isteyince de beni tazminatsız şekilde kovdu. Gidip Ali Rıza’dan altınlarınızı alın. Tabii benim de payımı unutmayın.”

Gayret, gülerken konuştu:

“He heh he heh! Himmet ağabey, biz şimdi yeninden zengin mi olduk?”

Güssün:

“Hayret, bana Daysın da alacağın mı?” diyerek kocasına sokuldu.

Himmet’in karısı kollarını gösterdi.

“Ben de kollarıma ajda bilezik alacağam. Bi dene

de premium gayfe makinesi.”

Emine:

“Saffet, Mercedes de alır mıyız?”

Saffet güldü:

“Tesla bilenem alırız Emine.”

Hayret:

“Ben de bidene Aypon 17 alacağam.”

Gayret:

“Himmet ağa bu defa bana şehirli bir garı alırsın değil mi?” dedi.

Himmet, ciddi görünmeye çalıştı:

“Valla benim hiç İstanbul’a falan getmeye niyetim yok. Bu Ali Rıza denen sahtekâr bizim altınları çoktan yemiştir. Hem inkâr etse ne diyeceğiz? Daha evvel İstanbul’a define aramaya gettiğimizde başımıza gelenleri biliyorsunuz. Bubamızın asker arkadaşı Memet Çavuş da öldü. Nerde kalırık ne yer, içerik? İsteyen gider; havasını alır, gelir.” dedi.

Diğer kardeşler de başlarıyla Himmet’i onayladılar. Bir an herkesin yüzündeki sevinç ifadesi kayboldu. Çok geçmeden Hayret kıvranmaya başladı. Karısına kaş göz işareti yaptı:

“Güssün hadi biz eve gidelim.”

Güssün:

“Ne var evde, otuyoz ya!”

Hayret, çoktan ayağa kalkmıştı bile. Karısını kolumdan tutup kaldırdı. Koşar adım eve doğru yöneldiler.

“Yörü kız yörü, hemen yola çıkıp şu altınları Ali Rıza’dan alalım.”

Hayret üzerini değiştirip yola çıktı. Diğerlerini atlattığını düşünüyordu. İstanbul otobüsüne sevinçle binip koltuk numarasını buldu. Pencere kenarındaki yolcu fötr şapkasını yüzüne indirmişti.

Ona, "Hayırlı yolculuk." diyerek boş yere oturdu. Fötr şapkalı birden şapkasını kaldırdı:

"Sana da hayırlı yolculuk eşşoğlu eşek, baban hariç."

Hayret’in kaşları havaya kalktı:

"Hihi Himmet ağabey! Sen de mi İstanbul'a? Neyse ki altınlar ikiye bölünecek. Heç olmazsa Saffet’le Gayret yok."

Himmet, başparmağıyla arkayı gösterdi. Hayret kafasını çevirince arka koltukta Saffet ve Gayret’in oturduğunu gördü.

Gayret gülerken,

"He heh he he he! Hayırlı yolculuk Hayret ağabey!" derken Saffet’in meşhur gülüşü de ona eşlik ediyordu.

-devem edecek-

Kalmamış

◆ Halil Manuş

Arama kemanı yayı
Çalınacak tar kalmamış
Bırak namusu hayâyı
Utanacak ar kalmamış

Yağ boşalınca tutmaz fren
Acı acı çalar siren
Sen bakarken geçse de tren
Yanaşacak gar kalmamış

Aman ha etme eyleme
Hak varken kuldan dileme
Ağustosta yandım deme
Soğutacak kar kalmamış

Bağlar hazan bozuk karık
Eller nasır topuk yarık
Davul yırtık zurna kırık
Oynanacak bar kalmamış

Halka seslen bulsun yankı
Geçti yaşın çoktan kırkı
Kutsadığın yüce aşkı
Anlayacak yar kalmamış

Halil, her şey bak meydanda
Suç arama şunda bunda
Kül kaplanmış ocağında
Korlanacak har kalmamış

Bahane

◆ **Murat Canbolat**

Bir gece avlanırken aslan kral ormanda,
Sırtından darbe alıp düşer yere bir anda...

Göremez karanlıkta kim vurduysa sırtına,
İşte o vakit kopar çok büyük bir fırtına

Acil servisi arar, hemen gelir ambulans,
Aslan ağır yaralı, başlar öteyle trans...

Hastanenin doktoru becerikli bir kurttur,
Hemşire fil, aslanı yatağına oturtur;

"Boynuz darbesi" der kurt, teşhis eder bakınca;
Aslan küplere biner, birazcık kan akınca...

Hemen cepten arayıp ormandaki eşini;
Boynuzlu hayvanların tek tek ister leşini!

Dişi aslan" insaf "der, "öldürmeyip sürelim,
Bunu sana yapanın defterini dürelim!"

Öküz, geyik, karaca terk ederler ormanı;
Huzur gider buradan, büyük sürgün zamanı...

Öküz sürgün giderken rastlar yolda tavşana;
Anlatınca durumu tavşan der ki "vay ana!

"Kulakları gölgede benziyor ya boynuzu!
Gidip akıl danışır ırmaktaki kunduz...

Kunduz teselli eder, olayı dinleyince
"Ağlama" der tavşana, korkudan inleyince...

"Boynuz kulak olur mu? Hiç boş yere üzülme,
Zehir etme hayatı, süzüm süzüm süzülme!"

"Keşke öyle düşünsem, ne isterim daha ne!
Boynuz derler kulağa, ararlarsa bahane..."

Kaş üstünde göz yok mu? Öküz altında dana!
Muradım gayet açık, bu derstir anlayana!

Şimdi Sürücü Olmuşum

◆ Fatma Uçarlar

Ehliyetimi Burdur'da görev yaptığım yıllarda almıştım. Kurs öncesi ve kurs sonrası direksiyona geçemediğim için de acaba kullanamaz mıyım, korkusu sarıyordu içimi. Araba almaya karar verince birçok sevenim, dostum arayışa girdi. Acemilikte arabayı çok yıpratacağım için fazla masraf çıkarmayacak, ucuz, yerli bir araba almamı önerdiler. Ben de bu konuda bir şey bilmediğim için ne derlerse “peki” diyerek araba pazarlarını, galerileri dolaşmaya başladım. Araba fiyatları bana yüksek geldi. Baktığım arabalar için “Birinci el daha yüksek olur, bu ikinci el...” denince ben de biraz daha ucuz olsun düşüncesiyle “Benim arabam 3. el de olabilir.” dediğimde epeyce bir gülüşme olmuştu. Tüm el değiştirmiş arabalara 2. el araba denildiğini o zaman öğrendim.

Daha sonra dağarcığıma arabalar hakkında bilmediğim birçok bilgi ve kelime eklendi. Bu kez gördüğüm arabalar hakkında bilgi almak için ben sorular sormaya başladım:

“Araba kaç model?”, “Kazası var mı?”, “Hidrolik direksiyonlu değil mi?”, “LPG’li mi? Enjeksiyonlu mu?”, “Kapılar otomatik kilitli mi?”, “Kliması var mı?”, “Kaç kilometre yapmış?”, “Çekiş gücü?”, “Boyası orijinal mi?”, “Muayenesi yapılmış mı?”

Derken ağustos ayının sonuna doğru bayan arabası dedikleri 1998 model Uno marka arabam oldu. Yeni sürücü olduğum için ulaşımda ana caddeleri ve dış yolları tercih ediyordum. Market alışverişlerimde de şehir dışındaki marketlere gidiyordum. Dönüp arabayı park ettiğimde ise “Aferin bana!” diyerek büyük bir iş başarmışçasına, kendi kendime moral veriyordum.

Araba aldığımı duyan bir arkadaşım tebrik ettiğinde nedense sıkıldım ve mahcup bir şekilde “Ufak bir Uno...” diye cevap verince, yine güldüler. Bu kez ben de güldüm çünkü Uno’nun büyük bir modeli yok ki.

Çiçeği burnunda bir sürücü olduğum için arabamı kesinlikle kurallara riayet ederek dikkatli bir şekilde sürmeye çalışıyordum. Hatta bir gün yolda bekleyen üç kişiyi Ağlasun yol ayrımına kadar götürdüm. Ama önce yeni sürücü olduğumu, arzu ederlerse götürebileceğimi söyledim. Bana güvenip arabama binmeleri, güvenimi artırdı. Benim tedirginliğim, yeni yetmeler diye tabir ettiğim 18-30 yaş grubu gençliğin aceleciliği, sabırsızlığı ve motosiklet sürücüleri neyse...

Bir ara mesai arkadaşlarımdan biri oğluma “Annen araba kullanmaya başladı, bundan sonra konuşma tarzı bozulur, direksiyon insanı bozuyor.” deyince “Olur mu öyle şey!” demiştim ama kısa bir süre sonra küfre alışkın olmadığım ve küfrü de hiçbir şekilde

onaylamadığım hâlde, yol hakkımın daraltıldığı veya arkadan ısrarla basılan kornalar sonrası ne yazık ki, ben de terbiyem ölçüsünde öfkemi dile getiren kelimeler kullanmaya başladım.

Trafik uyarılarının daha çok ilgimi çektiği günlerde, “Acele giden, ecele gider”, “Trafik canavarı olmayalım”, “Trafik kurallarına uyalım, uymayanları uyaralım” gibi uyarıları ilke edinerek besmelemi de çekip direksiyona geçiyordum. Her şey de yolunda gidiyordu ancak kara merhaba dediğimiz, karın bütün ihtişamını sergilediği o gün olanlar oldu. Tıp fakültesinde randevum vardı, yavaş yavaş gidersem sorun yaşamam düşüncesi ile kendime güvenerek minik kızımın kontağını çevirdim. Hayret, her zaman zor çalışarak beni etrafa mahcup eden hatta son kez istasyona kadar itildikten sonra çalışan arabam, bu kez beni gezdir der gibi hiç üzmeden çalışıverdi. Ben de buna güvenerek, “Bismillah” deyip çıktım yola.

Kar, 06.30 gibi yağmaya başladığı için yollar henüz açılmamıştı. Adeta pamuk parçacıkları veya kuş tüyü gibi süzüle süzüle yağan kara silecekler zor yetişiyordu. Teybimi açtım, sanat müziği eşliğinde, etrafta uçuşan kar taneleri arasında hastane yolunu tuttum. Tabii arabada zincir yoktu ama tekerlerim yeni, hızım da 30-40 kilometrelerdeydi. Yine de önümde kontrol dışı kayan araçları gördükçe korkmaya ve arabayla çıktığıma pişman olmaya başladım. Neyse ki tıp fakültesine ulaşip arabayı park ettiğimde acemi şoför olmama ve bu hava şartlarına rağmen bunu da başarmanın mutluluğuyla, kendime yine kocaman bir “aferin” diyerek hastaneye girdim.

Polikliniğe kaydımı yaptırdıktan sonra sıramı beklerken yüzünü polikliniklerin kalabalık koridoruna dönerek oturan hastaya, yanıma gelmesini bu cep hede manzaranın güzelliğini seyrederek oturmasını önerdim. Karla bezenmiş çamları ve Yaradan’ın bize sunmuş olduğu her an değişen manzarayı izleyerek sıramı bekliyorum. Derken muayeneler başladı. Ne kadar şanslı günümdeymişim. Yarım gün içinde tüm tetkiklerim bitiverdi. Son kez radyoloji bölümünde çekim yapan görevlinin beni tanınması, kendimi daha özel hissetmeme sebep oldu. Çünkü en az dört yıldır onunla karşılaşmamıştım. Kısa siyah saçlarımın ve kendisine getirmiş olduğum ceviz ezmesinin hatırlanmasından mutlu oldum. Ceviz ezmesi verdiğime göre demek ki son görüşmemiz, Burdur’dan kontrollere gelişimde olmuş diye düşündüm.

Hastanede işim bitmişti. Biran önce evime ve işime dönmek için arabama koştum. Kızım üşümesin

diye kar onu battaniye gibi kucaklamıştı. Öyle güzel görünüyordu ki sadece camlarındaki karı temizleyerek arabamı çalıştırdım. Kızım yine nazlanmadı bugün her şey yolunda gidiyordu. Sabaha göre karlar erimişti; önümde seyreden aracın peşinden gitmek, sollamamak bana güven veriyordu. Güzergâhımız da aynıydı şanslıydım ama önümdeki kamyonet bir anda durmaz mı? Tabii ki ben de durdum, baktım ki arabanın gitmeye niyeti yok, kornaya bastım, camı açıp seslendim:

“Devam etmeyecek misiniz?”

Kamyonetteki bey,

“Hayır, gideceğim yere geldim!” demez mi? Neyse vitesi geriye taktım, arabayı biraz geriye çektikten sonra önümdeki aracı sollayarak yoluma devam ediyordum ki hafif bir “tık” sesi duydum. Önemsiz diyerek yoluma devam edecektim, içime sinmedi; durup bir bakayım dedim. Hayret, öyle hafif bir dokunma olmasına rağmen minik kızımın ön farı, tampo-nu olduğu gibi kırılmış ve kaportası içine göçmüştü. Diğer araçta ise hiç bir şey yoktu. Meğer aracın kasası demirdenmiş. Benim minik kızımın narin teni, çarpışma bile denmeyecek bu teması kaldıramamış. Dikkatsizliğim nedeniyle kızımdan özür diledim, bir daha onu üzmeyeceğime, canını yakmamak için daha dikkatli olacağıma söz verdim. Bu arada çarptığım kamyonetin sürücüsü de yanıma gelip geçmiş olsun dileğini iletince olduğu gibi ona yüklendim:

“Niye duruyorsunuz ki ne güzel sizi takip ediyordum!”

Adam bir yandan güldü bir yandan “Hasbinallah” der gibi başını salladı ve yanımdan ayrıldı.

Kaza tam sanayide, üstelik bir kaportacının önünde olunca arabamı kaportacıya bıraktım. Sanırım kendi nazarım değdi kızıma. Beni evime bıraktılar ama aklım sanayide kalan kızımdaydı, kim bilir nasıl korkuyordu, o ortama alışık değildi ki? Ben de bir an önce kızıma kavuşmak, onu orada yalnız bırakmamak için sık sık gittim yanına; kimse görmeden konuştum, emin ellerde olduğunu söyleyerek teskin ettim onu.

Rahmetli anneciğimden duyardım, “Bir gün gelse yüzüm, hemen çöker hüznü” sözünü. Cana gelmedi şükür dedikten sonra haberi olan arkadaşlarımın geçmiş olsun dileklerinin ardından “İşte şimdi sürücü oldun, bundan sonra daha dikkatli olursun.” demeleri beni, yine sabahki olumlu ruh hâlime döndürmeye yetti.

Şimdi kaportacı ile ahbap olduk, sayemde sürümden kazanıyor. Öyle, böyle derken artık sürücü oldum çıktım. Ama ah o yeni yetmeler yok mu? Hele motosikletliler...

Kafayı Takma

◆ Ali Armut

İkna edemezsin boşa yorulma
Söze gelmeye kafayı takma
Cahile küsüp de sakın darılma
Kıymet bilmeyene kafayı takma

İnsan olan yanlışını bilmeli
Okuyarak gerçekleri bulmalı
Bakıp tarihinden ibret almalı
Örnek almayana kafayı takma

Ahlaksız adama yanlış bayana
Dürüst olanları ahmak sayana
Haremi yaşayıp evler soyana
Helâl bulmayana kafayı takma

Bu güzel ülkeye nifak saçana
Menfaat peşine konup göçene
Zor gününde yanlarından kaçana
Kapın çalmayana kafayı takma

Omar Ali verme cimriye selam
Cömertin yanında aç kalıp ölem
Sözü kısa tuttum velhasıl kelâm
Adam olmayana kafayı takma

Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/on

◆ Hacı Musa Tuncer

Aşağı sehel köyünde, öğle saatine kadar deliksiz, kimildamadan baygın halde yatan Cuma, nihayet bir iki defa kasılarak inledi, sonra bir defa daha kasıldı, inledi. İnledi, kasıldı. Baş ucunda dua edip bekleyen, başta anası Bedirik Hörü, babası Takoz Remzi, Ellik Ali ve köyün sakinkeri hep bir ağızdan, "Aha, Cümee yekiniyo! Ayıkıyo, ayıkıyo Cümee, yekin yarvım Cümee, çabık yekin!" diyerek beklemeye devam ettiler.

Bu arada Ellik Ali kendisine pay biçerek,

"Gördünüz dağal mı İremzi? Gördünüz, ne gadlı derin okumusum ki o sehet tesir eddi Cüm'e'ye. Sen hezeren hoca getirip okuddun amma bir mefa bulamadı yavırıcag." dedi.

Takoz Remzi, burnundan soluyarak alaylı alaylı,

"Hee Ali hee! Sen okumasan dua eylemesen Cümee heyale ayıkıcı yongsa? Senin nefesin guhedli tabii" dedi.

Tüm gözler Cuma'nın üzerine odaklanmış vaziyette beklemeye devam ederken Cuma, gerildikçe gerildi, kıvrandıkça kıvrandı. Sonra olanca gücüyle bağırды, sayıkladı. Yattığı yerden kalkmaya çalıştı ama olmadı, oturamadı. Gözlerinin içi kıpkırmızı kan çanağı... Arkasından ağlamaya başladı. Hıçkırıklar içinde ağladı da ağladı. Birşeyler demeye çalıştı. Ama sözleri anlaşılmıyor. Cuma, yorgun ve bitkin vaziyette tekrar uzandı. Derin derin nefes almaya devam etti. Alnından ter fışkırıyor, terden dolayı üzerindeki gömlekte kuru yer kalmadı. Elleri, ayakları buz gibi. Tir tir titriyor. Anası Bedirik Hörü, dua ederek elinde havlu, Cuma'nın alnını siliyor, bir yandan da üst giysilerini değiştiriyor.

Aradan yarım saat geçmeden Cuma tekrar sayıklayarak bağırmaya başladı, dili kekeme vaziyette birşeyler söyledi ancak ne söylediği yine anlaşılamadı. Bu sayıklama ve ayıkma süresi nöbetler halinde sürüp giderken Unçuluk Anşa ise at üstünde uzun bir yolculuktan sonra Çinçik Yusuf'un yukarı dağ köyündeki evine yaklaştı, at yorulmuştu ancak atın üzerindeki Unçuluk Anşa daha da çok yoruldu. Hatta o kadar cansız duruyordu ki semerin üzerinde bir kuş kadar ancak görünüyordu. At yürürken, atın semeri ileri geri gittikçe Unçuluk Anşa'nın da başı aynı orantıda ileri geri gidip geliyor. Unçuluk Anşa,

"Az galdı oğlum az galdı. Ha gayret oğlum ha gayret!" diyerek, atına seslendi, atın yelelerini ok-

şadı, sevdi. Ardından son rampaya doğru atını dizginledi. Semerin üzerinde beli iki büküm vaziyette oturmaktan yoruldu, kendini biraz toparlayarak doğruldu. Yol, etrafı kızıl çam ormanlarıyla çevrili, çam ağaçlarının dipleri dökülen çam yapraklarının pürleri ile adeta sarı halı döşeli gibi yumuşacık. Hava mis gibi, ortam yarı gölgeli. Güneş ışıkları çam dallarının arasından bin bir renkle süzülürken gözleri kamaştırıyor. Zemin öyle yumuşak ki atın nallarının sesi dahi duyulmuyor. Bu sessiz doğa yolculuğunu birden Çinçik Yusuf'un köpekleri bozdu. İki köpek havlayarak yukarıdan aşağı olanca hızlarıyla koşup seyirttiler. Unçuluk Anşa'nın atının etrafında fır döndüler. Bir aşağı bir yukarı koşarak kuyruk sallayıp adeta yol gösterdiler. Köpekleri isimleriyle bilen Unçuluk Anşa,

"Affarım size Fırtına, affarım size Lesi" diyerek isimleri Fırtına ve Lesi olan köpekleri taltifledi. Ardından köpeklere,

"Yusub evde mi Yusub?" diyerek sordu.

Köpeklerde, eve doğru bakıp ürerek "Çinçik Yusuf evde." dercesine cevap verdiler. O arada köpeklerin seslerini duyan Çinçik Yusuf, kendi kendine, "Bu gelen kimdir acaba?" diye merakla yola bakarken birde baktı ki bahçe ağılının köşesinden dönerek gelen Unçuluk Anşa atın üzerinde göründü. Hemen karşılamak için evin önüne çıkarak;

"Vay vay vay... Kim gelmiş hele kim gelmiş? Anşa bibi hoş geldin hele hoş geldin, buyur hele buyur! Hayırdır bu seedde seni yel mi addı sel mi addı? Buyur baham buyur. Sen buraları bilir miydin?" diyerek Unçuluk Anşa bibisinin atının yularından tutarak inmesine yardımcı oldu. Uzunca bir yoldan gelen, biraz da yorgun görünen Unçuluk Anşa, "Hoş gördüğ Yusub, hoş gördüğ. Cibde hoş görmedig amma ogadlı yolu deperek mecmur yanına geldim. Seni evde bulamam deyn de gaygetmedim daal hani. Şükür evdiyemissin." dedi.

"Evdiyem evdiyem. Hayırdır İnşaallah Anşa bibi? Nedir bu teleşen?" dedi Çinçik Yusuf.

Unçuluk Anşa, atdan iner inmez evin önündeki nar bahçesinin içindeki çimlerin üzerine bağdaş kurdu oturdu. Çinçik Yusuf'un hanımını kasederek,

"Hani Zilli Zeliha kızım Yusub? Dilim damaam gurudu, söölede bir gadeş su getirsin hele, aycag soluklanıyım da sa'a soracaam çok şey var. Aycag

sabreyle!" dedi.

Bölgenin nabzını iyi tutan Çinçik Yusuf, Unçuluk Anşa daha henüz soru sormadan,

"Ben senin ne diin geldiini, ne soracaanı tahmin ediyom Anşa bibi. Sööle bakiim Cümee'ye bişed mi oldu? Başına bir hal mı geldi yongsa? Bunun uçun geldin he mii?" dedi.

Unçuluk Anşa, daha hiç bir şey demeden, duyduklarına şaşırarak.

"Bu gadar da olmaz. Pes doorusu, ayaanı galdır, üsdüne basdın Yusub." dedi.

Çinçik Yusuf'la Unçuluk Anşa, tam da karşılıklı konuşmaya başlamışlarken Çinçik Yusuf'un karısı Zilli Zeliha elinde tahra, sırtında odun şeleği ile iki büküm vaziyette evin yan tarafından çıkageldi. Odun şeleğinin altında sadece başı ve ayağındaki yeşil lastik ayakkabısı görünüyordu. Terlemişti. Yorgundu. Üzerindeki şeleği odunluğa indirdikten sonra. Doğruldu, tekrar eğilip şeleğin altında kalan kolanını çekerek çıkarttı. Sonra, kolanı sol kolu dirseği ile avuç içine dolayarak toplarken Unçuluk Anşa'yı gördü, ona dert yanarak,

"Oooff off ömrüm tükendi Anşa bibi ömrüm tükendi! Soyka çıksın bööle yaşamıya. İkraah geldim valla ikraah. Şu dağan başında yapayalnız galdım, elimin altında bir yumuş buyuracak kimse de gal-madı. Hele yanındaa hızmad bekliyen benim herif var ya benim herif anadır, bir işin ucundan dutuyum da şu avrada aycag mafam dokunsun demez. İntil irezilim işte. Neyise hele sen hoş geldin Anşaatın bibim hoş geldin." dedi. Bu serzenişi duyan Çinçik Yusuf, Unçuluk Anşa'ya bakarak,

"Gene bizim avradın ağzı açıldı Anşa bibi, bu susmaz galan alışdıg, niyapak?" dedi.

Unçuluk Anşa,

"Hoş gördüğ Zelihe gızım, hoş gördüğ. Sen de hoş geldin, gel hele gel! Otur şööle yanı başıma." dedikten sonra, Çinçik Yusuf'a dönerek,

"Sen bir hüs hele Yusub, bir hüs! Ne isdiyon dağan fıkarasından, haksız mı Zelihe gızım?" diyerek arka çıktı. Çinçik Yusuf da,

"Haklısın Anşa bibi." dedi ve sustu. Arkasından,

"Anşa bibim cip susamış Zelihe, gelirken çam teknesinden bir tas su al gel de yüreğe soosun." dedi.

Zilli Zeliha,

"Temam, tamam, su da getirrim gatık da. Horuz da keserim, Anşa bibim gelmiş, amma edmiş geldi-ine özlemişsim vallaa." diyerek evin sofasına doğru vardı, tavlardan yeni kalaylanmış bakır tası aldı, su ile birlikte bir bocit de ayran doldurup getirdi. Hal

hatır sorulduktan sonra Unçuluk Anşa ayranını yudumlarken yüzünü Çinçik Yusuf'a döndürerek,

"Şindik gulaanı aç diyeceklerimi ee deene Yusub. Bizim Cümee bu gecootu beygirin üstünde eve baygın halda geldi. Dili dutulmuş gonusamıyo, zeraklı yatıyo. Allah'dan beygir yolu biliyomuş da eveçaa getirmiş. Belli ki ne birileri bu dölü berg gorkudmuş, gorkuncu da Cümee cinnenmiş. Cin çarpmış annıyacaan. İküün eveli de daermene un üğüdmü-ye geddiydi. Belli ki ne Gışla'nın gabırlında başına bir hal gelik. Anası Bedirik Hürü, iki gözü iki çeşme Cümee öldü öleceg deen başucunda löbet dutuyo, gadıncaaz erim erim eriyo. E ana yüree bu, dayanır mı? Dayanamıyo işde Yusub. Babası Takoz İremzi'yi zorannag zabdediyok, O goca İremzi kükredi de kükredi. Aere bunu kimin yabdını bir bilse var ya, gan çıkacag gan. İremzi böög yemin eddi. And içdi and. Annadı and içdi. Bizim herif de Cümee'nin başucunda, nagadlı bildii duva varısa okuyub, okuyub üfürüyo. Köylü başına çoğnaşdı. Alıyacımız perme perişan olduk. Annıyacaan durum bu. Aerime bu kertede bunu yapannarı İremzi bir öğrenirse vay o yapannarın halına, dilim dilim diler alimallah. Bag yavım Yusub, bu olan biten-neri senden başga heç kimse bilemez. Bilse bilse sen bilin deen dooruca senin yanına geldim. İşin özü bu. Diyeceem bu gadlı, habarın varısa cır çabıg de gadanalıyım." der demez, Zilli Zeliha hemen, sol eliyle ağızını kapatarak şaşkın vaziyette, sağ eliyle dizlerine vurarak,

"Abavvv vayhh ocaglardan yırak Gız Anşa bibi sen ne diyon? Vayhh vayhhh vaaaayhhh!" dedi.

Unçuluk Anşa,

"Yaa Zelihe gızım biz nelerinen uğraşıyog görüyon daal mı?" dedi.

Çinçik Yusuf, Unçuluk Anşa'nın anlattıklarını duyunca, kendinden emin vaziyette, biraz da her şeyden benim haberim olur edasıyla,

"Bak Anşa bibi, ben ne diin her gün her gün dağda daşda geziyom? Ben ne diin gecootu bile evime gelmiyom da dağda, bayırda, ormanda yatıyom? Ben ne diin halakada geziyom? Şindik annadı?"

Karısına bakıp,

"Avrad sen de beni annadı?" dedi.

Zilli Zeliha, burnunu kıvrarak,

"Annadıg herif annadıg. İşden güçden kaçıyom demiyon da..." deyip kafasını yana çevirdi.

Dokunma Dedin

◆ Erol Koca

Ne zaman bir şeyler yazmak istesem
Suya ve sabuna dokunma dedin
Çiçekleri kokla kuşları dinle
Baksana ne güzel şakıyor dedin

Karnın tok sırtın pek neyine gerek
Varsın canı çıksın el sürünerek
Seyret çırpınanı boş ver gülerek
Sen de gül ağlamak neyine dedin

Görmez misin tuzu kuru olanın
Görmez misin alkışı çok yalanın
Şu dünyada kul hakkını yiyenin
Karnı da başı da ağrımaz dedin

Devletin malı ya deniz desen de
Kıyısından hortumlayıp yesen de
Haramla semirip bir gün ölsen de
Tabutu başkası taşıyor dedin

Yasak-Çiçek-Tek Kişilik Ders

◆ Salman Kapanoğlu

Yasak

Maraş Lisesinde, edebiyat kolu başkanıydım. Büyük bir heyecan ve aşkla duvar gazetesi çıkarıyorduk. Gel görelim ki öğrenciler okumuyor. Gazetenin baş tarafına dikkat çekecek büyüklükte, "Öğrencilerin Okuması Yasaktır." yazdım. Başlığı gören edebiyat hocamız,

"Sevgili Salman, öğrenciler zaten okumuyor, bir de yasak koyarsak hiç okumazlar!" dedi.

"Hoca'm, yasağa karşı Türk milletinin alerjisi var ya! Bir deneyelim." dedim.

Edebiyat hocam:

"Sen bilirsin." dedi.

Uzaktan takip etmeye başladım. Yasak yazısını okuyan öğrenciler, bir daha dönüp bakıyor, diğer yazıları da okumaya başlıyorlar. Haber, öğrencilerin arasında çabuk yayıldı. Diğer öğrenciler de dersten çıkar çıkmaz panonun önünde yerlerini alıyor, itiş kakış yazıları okumaya çalışıyorlar. Ben de onları tahrik ediyorum:

"Okuması yasak arkadaşlar, görmüyor musunuz?"

Okulun en kabadayısı Kara Ökkeş, yasak kelimesini duyunca küplere bindi:

"Öbür teneffüste, tekrar okumayan şerefsiz olsun! Kimse bize yasak koyamaz. İstedğimiz kadar okuyacağız bundan sonra."

Bu manzara karşısında, edebiyat hocam tebesümle kulağıma fısıldadı:

"Ulan Kapanoğlu, yaman adamsın vesselam!"

Çiçek

Sunuculuğunu yaptığım bir programda, halk oyunları ekibi de vardı. Onlar, bir ekip oldukları için birbirlerini yakinen tanıyorlardı. Bu sebeple, kızlı erkekli samimi ortam oluşturmuyorlardı. Hepsi, bir kız, bir erkek eşleşmişlerdi sanki. Sanki değil öyleydi işte!

Programdan sonra erkekler, sahnedeki çiçeklere saldırıp birer tane alarak bu çiçekleri kız arkadaşlarına takdim ettiler. Bu iltifat karşısında, kızlarda bir sevinç ve bir heyecan görmeyin. Teşekkürler, mersiler havada uçuşuyordu.

Aralarında arkadaşı olmayan, yani çiçek alamayan bir kız vardı. Daha önceleri benimle birkaç kez

ilgilenmiş, onun bu alakası karşısında ben ilgisiz kalmış ve birkaç bahaneyle yanından uzaklaşmıştım. Karşılıklı "çiçekleşen" çiftler, birbirine komplimanlar yaparken, yalnız kalan kız da bana yaklaştı, buğulu ve büyüğü sesiyle:

"Herkes birbirine çiçek veriyor, sen bana neden çiçek vermiyorsun?" dedi.

Baktım ilgi bekliyor. Ben ise ilgilenmek istemiyordum ama kırılmasını da istemiyordum. Kız tekrar sordu:

"Bana çiçek verecek misin?" dedi.

"Hanımefendi, çiçeğe çiçek verildiği nerde görülmüş?" dedim.

Yüzünün ifadesini görecektiniz, çiçek alan kızlardan daha mutluydu.

Tek Kişilik Ders

Öğle yemeğini nasıl yediğimi bilmiyorum. Çünkü okulda ilk dersimiz beden eğitimiydi. Hocamız, geç kalana çok kızılıyordu. Ben de azar ıstımk istemiyordum. Koşarak gitmeme rağmen on dakika geç kaldım. Yavaşça kapıyı vurup içeriye girdiğimde, hocaların şiddetli azarıyla karşılaştım:

"Nerde kaldın sen çocuk?"

Hoca haklı tabii ki... Kendimi toparlayarak, gayet sakin bir şekilde:

"Dersimiz ne Hoca'm?"

"Dersimizin beden eğitimi olduğunu da mı bilmiyorsun?"

"Beden eğitim dersi sınıfta oturarak mı yapılmalı yoksa dışarıda koşarak mı?"

Öğretmen, ummadığı bir soruyla karşılaşınca şaşırıp ve sesini alçalttı:

"Tabii dışarıda koşmak daha faydalı olur!"

"Öyleyse Hoca'm, siz sınıfta otururken ben derse yetişmek için koşuyordum."

Hoca alaycı bir şekilde,

"Ee ne demek istedin yani?"

"Siz sınıfta otururken, ben dışarıda koşarak, tek başıma ders yapıyordum." dedim.

Belli Değil

◆ Fikret Görgün

Değerler ayağa düştü düşeli,
Lisan belli değil, söz belli değil!
Ailenin temelini eşeli,
Huzur belli değil, haz belli değil.

Moda dedikleri asrın düzeni.
Parfüm kullanıyor kızı, kızanı.
Hallettik dünyayı, deldik ozonu.
Kışlar belli değil, yaz belli değil.

Hormonlu domates, hormonlu biber.
İster yanında yat ister ye geber!
Eski meyvelerin tadı ne gezer.
Elma belli değil, muz belli değil.

Veledin babaya hitabı: "Moruk!"
Fakirlik görmemiş, ne bilsin çarık.
Her gün kafasında bir başka peruk.
Kimlik belli değil, tarz belli değil.

Herkesin elinde makbuz, çek, senet.
Her gün vitrinlerde başka etiket.
Maddiyat arttıkça kalktı bereket.
Milyon belli değil, yüz belli değil.

Memleket sevgisi olunca zayı,
Avrupa'da geçirildi balayı.
Tangolara kurban ettik halayı.
Zurna belli değil, saz belli değil.

Mankenler ürettik on beş yaşında!
Bir küp boya dudağında, kaşında!
Nerde çakal varsa bitti başında!
Namus belli değil, ırz belli değil.

Namussuzlar namusluyla barıştı.
Topal eşek küheylanla yarıştı.
Tavşan izi kurt izine karıştı.
Yollar belli değil, iz belli değil.

Fikret der ki: Bu gidişat nereye?
Birileri neşter vursun yaraya.
Yoz kültür bulaştı her bir yöreye,
Kabuk belli değil, öz belli değil.